

En record de Maur Esteve, monjo de Poblet

Dg, 16/11/2014 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Aquest dissabte, el vent fresc de tardor envaïa Poblet.

A la sala capitular del Monestir, un auster fèretre amb el pare **Maur Esteve**, de cos present, presidia la sala de la comunitat del monjos. Alguns turistes que circulaven pel claustre miraven de lluny i es demanaven què hi passava. El cimbori, restaurat gràcies al seu amic, el president **Josep Tarradellas**, projectava la seva ombra sobre una part del claustre. El vent feréstec i intractable del dissabte també s'acomiadava del Pare Maur. I amb el vent, tota la Conca i les terres de Poblet, i els seus boscos, vinyes i paratges.

Divendres al vespre varen arribar les primeres [notícies de la mort](#) del pare Maur. Portava anys de retir, vivint discreta i senzillament amb la comunitat del Císter de Poblet després del seu retorn com abat general de l'ordre Cistercenca l'any 2010. Durant aquells anys de responsabilitat internacional viatjaria arreu del món: de Brasil al Vietnam, d'Àustria als Estats Units, reformant la seu de Roma, acollint els joves novicis i donant un impuls molt important a les comunitats cistercenques d'arreu del món. Després de quinze anys per tot el món tornava al seu apreciat monestir, a la seva comunitat. Estava cansat i una mica malalt.

Recordo encara nítidament la meva primera trobada amb el pare Maur. La relato perquè explica prou bé com era el personatge. Era l'any 1985, a la tarda, estava en el meu despatx de director de gabinet del President de la Diputació de Barcelona al Palau de la Generalitat. El bidell de la planta m'anunciava, una mica espantat, que el pare abat de Poblet em venia a visitar. Jo, ni l'esperava ni el coneixia. Em vaig trobar amb una persona alta, molt alta, forta, amb la vestimenta tradicional dels monjos. Em va venir a explicar la relació del Monestir amb la Diputació de Barcelona "del temps del president Tarradellas", les dificultats que vivien en aquells anys, la necessitat de restablir novament una relació fluïda amb Poblet tot i trobar-se Poblet més enllà dels límits provincials de la Diputació. Poques setmanes més tard aniria a Poblet i seria el primer de molts viatges que des d'aleshores he anat fent durant tots aquests anys.

Vaig conèixer el Monestir i la comunitat. Vaig conèixer la sensibilitat espiritual cistercenca i la seva austeritat, que vaig fer meua. Vaig conèixer el personatge. Un gran personatge. Distant i proper, entranyable i sever. L'any 1970, als trenta-set anys, era elegit abat del Monestir, responsabilitat que assumiria fins l'any 1998. Vint-i-vuit anys al capdavant d'una petita comunitat amb un patrimoni únic i immens. Als anys 70, el Monestir es trobava encara amb zones que recordaven la seva destrucció i saqueig. El Pare Maur no només es va trobar amb la difícil tasca de la reconstrucció física del Monestir sinó també amb la reconstrucció de la comunitat del Císter en ple Concili Vaticà II i, després, durant la transició política a Catalunya i Espanya. La seva intel·ligència espiritual el portà a promoure els canvis litúrgics del Concili sense renunciar les normes estrictes de la regla de Sant Benet mantenint el difícil equilibri entre la tradició i la renovació, defugint alhora els immobilismes i les modes escadusseres.

Alhora, però, va treballar, a la seva manera discreta però eficient, al servei de la reconciliació del país. L'emblema d'aquesta reconciliació seria la relació amb el

president Tarradellas. La Generalitat de Catalunya laica de la II República i la guerra civil representada pel President trobava amb el pare Maur, i el seu Monestir de Poblet, una manera d'agermanar les dues catalunyes enfrontades. Hi ha qui diu que el president Tarradellas va preferir Poblet a Montserrat per allunyar-se del catolicisme nacionalista del president **Pujol**. Podria ser, no ho sé. No conec la seva relació amb Montserrat. Sí que sé que Tarradellas va trobar una comunitat acollidora i un abat genial. Com a resultat d'aquella amistat, Poblet acull avui el seu arxiu.

Precisament aquest dissabte teníem la reunió anual del Patronat de l'Arxiu del President Tarradellas. Des del turó del Palau Nou de l'Abat, seu de l'Arxiu, tornava a mirar el Monestir. Veia la petjada i l'esforç gegantí de restauració del pare Maur i del seu prior, el pare **Tulla**. Des del cimbori fins a les torres, des de les teulades fins els murs i els fonaments, des de la casa del patronat fins a la nova hostatgeria exterior.

Sí avui, quan anem a [Poblet](#), podem gaudir del conjunt gòtic monàstic més important d'Europa, sí avui podem pregar amb una comunitat cistercenca de quaranta monjos, es en bona part gràcies a la seva obra. Juntament amb els cardenals **Vidal i Barraquer** i **Jubany**, amb els bisbes **Pont i Gol**, **Torrella** i **Carrera**, juntament amb els abats **Escarré** i **Cassià Maria Just**, i juntament amb altres sacerdots, religiosos i laics, forma part del nucli de personatges que han guiat els camins de l'Església de Catalunya en el segle XX .